

РЕШЕНИЕ

№ 28913

гр. София, 17.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав, в
публично заседание на 14.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **6625** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на А. В. Т. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ ЗДвП № 25-1204-000249/20.03.2026 г., издадена от началник група към ОДМВР – С., с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца“.

С жалбата се иска отмяна на заповедта като незаконосъобразна поради нарушение на материалния закон. Твърди се, че същата е издадена в нарушение и на принципа на съразмерност по чл. 6 АПК.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и моли жалбата да бъде уважена.

Ответникът – началник група в отдел „Пътна полиция“ при ОДМВР – С., не е представляван и не е заявил становище по жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, установи от фактическа страна следното:

Спрямо жалбоподателят е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на СУМПС до решаване въпроса за отговорността, но за не повече от 3 месеца“, на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ ЗДвП. Заповедта е мотивирана с обстоятелства, обективирани в Акт за установяване на административно нарушение №А./20.02.2026 г., съставен на 27.09.2025 г., за това, че на АМ Т., в района на 43+448 км., Мотел И., с посока на движение към [населено място], жалбоподателят управлява т.а. марка Ф., модел К. с рег. [рег.номер на МПС], собственост на

фирма БАР СТОП ООД, като се движи в лентата за принудително спиране. Нарушението е заснето с камера на НТУ, а АУАН е съставен въз основа на преписка вх. № 1204р-528/26 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок, от лице с правен интерес и срещу подлежащ на обжалване акт, поради което е допустима. Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 171, т. 1 б. „з“, подб. „бб“ ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителната административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, извън случаите по букви „а“ – „ж“, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от три месеца - за нарушенията по чл. 175, ал. 1 и 5, чл. 177, ал. 5, чл. 178ж, ал. 1, чл. 182, ал. 1, т. 6, ал. 3, т. 6, чл. 182, ал. 4 и чл. 183, ал. 8

Според чл. 172, ал. 1, изр. първо ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

С оглед цитираните разпоредби и приложените по делото Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи (л.16 - гръб), Заповед №517з-613/17.02.2026 г. на директора на ОДМВР - С. (л.15 - гръб), съдът намира, че процесната заповед е издадена от компетентен орган, в предвидената от закона форма, като са налице всички изискуеми от закона реквизити. Заповедта е мотивирана в достатъчна степен, която да позволи на съда да извърши преценка за нейната законосъобразност, а и да даде възможност на адресата да разбере фактическите и правни основания за издаването ѝ.

Налице са обаче основания за отмяна на заповедта, тъй като не са доказани фактическите основания за налагане на принудителната мярка и същата е в противоречие с целта на закона.

Съгласно разпоредбата на чл. 58, т. 3 ЗДвП, при движение по автомагистрала на водача е забранено да се движи или спира в лентата за принудително спиране, освен при повреда на ППС, както и при здравословни проблеми на водача или пътниците в превозното средство. Според нарушената т. 4 на водачът е забранено да се движи в платното за насрещно движение или в лентата за принудително спиране.

Санкционната норма на чл. 178ж ЗДвП гласи, че водач, който се движи в лентата за принудително спиране по автомагистрала, без да са налице изключенията на чл. 58, т. 3 ЗДвП, се наказва с лишаване от право да управлява МПС за срок от три месеца и глоба от хиляда лева.

В случая, видно от административната преписка, постъпило е възражение, в което жалбоподателят е обяснил причините, налагащи спиране на движението на автомобила в лентата за принудително спиране. Същите обстоятелства жалбоподателят излага и в проведеното съдебно заседание.

Твърденията на жалбоподателя в подаденото възражение не са обсъдени от административният орган. Действително от снимковия материал е видно, че управляваният автомобил се намира в лентата за принудително спиране, като при придвижването си се включва в средната лента на автомагистралата. Включването в активната лента не би могло да бъде извършено от място, като с цел безопасност е необходимо автомобилът да набере скорост, адекватна за пътните условия и съобразена със скоростта на движение на другите водачи, така че когато приключи маневрата по включване в активната лента, да не се застрашава останалите участници в движението. С оглед обясненията на жалбоподателя, че е било наложително спирането на автомобила в аварийната

лента поради светналата лампа на таблото, сигнализираща за проблем на автомобила, се извежда извода, че лентата е използвана по предназначение съгласно чл. 58, т. 3 ЗДвП. Административният орган обаче не е обсъдил възраженията на жалбоподателя и заявената от него причина за спиране на лентата за принудително спиране. С това е нарушен чл. 35 АПК и административният акт е издаден, без да е изяснена цялостната фактическа обстановка и без да са да обсъдени всички релевантни доказателства.

Ето защо съдът намира, че не е установено, че на посочената дата водачът се е движил в лентата за принудително спиране по автомагистралата, без да са налице изключенията от забраната на чл. 58, т. 3 ЗДвП. С други думи недоказана е материалноправната предпоставка, обуславяща налагането на ПАМ.

Наред с това, при установените факти по делото неясно и необосновано остава как наложената ПАМ би изпълнила и иманентно присъщите за всяка такава мярка превантивни или преустановителни цели и функции, доколкото мярката е наложена 5 месеца след извършване на нарушението. При толкова закъсняло налагане на държавна принуда мярката се явява самоцелна и придобива санкционен характер, какъвто ПАМ не следва да имат. Твърдяното нарушение е извършено на 27.09.2025 г., а заповедта е издадена на 20.03.2026 г., с оглед на което очевидно не би се постигнала преустановителната функция на мярката.

Предвид изложеното, оспорената заповед се явява незаконосъобразна и следва да бъде отменена. Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на А. В. Т. Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ ЗДвП № 25-1204-000249/20.03.2026 г., издадена от началник група към ОДМВР – С., с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца“.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: